

“Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”(Mt.4,4)

MERINDE PENTRU SUFLET

Apare cu binecuvântarea PS Părinte Episcop Siluan,
al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Foaie de învățătură duhovnicească și cateheză a Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

ANUL 8. N°55

SERIA SĂPTĂMÂNALĂ

18 NOIEMBRIE 2018

CVÂNTUL DOMNULUI DUMINICA A 26-ŢA DUPĂ RUSALI (PILDA BOGATULUI CĂRUIA I-ŢA RODIT ȚARINA)

EFESENI 5, 8-19

Fraților, altădată erați întuneric, iar acum sunteți lumină întru Domnul; umblați ca fii ai luminii! Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr, încercând ce este bine-plăcut Domnului. Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă,

osândiți-le pe față. Căci cele ce se fac întru ascuns de ei rușine este a le și grai. Iar tot ce este pe față se descoperă prin lumină, căci tot ceea ce este descoperit lumină este. Pentru aceea zice: «Deșteaptă-te cel ce dormi și te scoală din morți și te va lumina Hristos». Deci luați

seama cu grijă, cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt. Drept aceea, nu fiți fără de minte, ci înțelegeți care este voia Domnului. Și nu vă îmbătați de vin, în care este pierzare, ci vă umpleți de Duhul. Vorbiți între voi

LSUCA 12, 16-21

Zis-a Domnul Pilda aceasta: unui om bogat i-a rodit țarina și se gândea în sine, zicând: ce voi face, căci nu am unde să-mi strâng roadele mele? Dar și-a zis: aceasta voi face: voi strica hambarele mele și mai mari le voi zidi; și voi strânge

acolo toate roadele mele și bunătățile mele. Apoi voi zice sufletului meu: suflete, acum ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te. Însă Dumnezeu i-a zis: nebune, în

această noapte vor cere de la tine sufletul tău; iar cele ce ai strâns tu ale cui vor mai fi? Așa se întâmplă cu cel care-și adună comoară pentru sine însuși, și nu în Dumnezeu se îmbogățește.

ȚĂLCĂRII

Iubitilor, cu o inima vie, dornica de adevar si mantuire, sa fim acum, ascultand si talcuind acest dumnezeiesc cuvânt al Evangheliei, fiecare vers, gustand si rodind in noi lumina adevarului. E o parabola, un fapt luat din lumea noastra obisnuita, de dupa pacat, rostita de Mantuitorul in multime, atunci. Dar cuvântul lui Dumnezeu este un etern astazi; deci fiecare sa-l primeasca in inima lui acum, ca pentru sine. Iesind in fata Domnului un om din multime, L-a rugat, in felul lui: “Invatatorule, zi fratelui meu sa imparta cu mine mostenirea”. Iar Domnul i-a zis: “Omule, cine M-a pus pe Mine judecator peste voi (de averi)?”.

Parca traim acest cuvânt astazi. Citim mereu in ziare cum se lupta oamenii pentru mostenire si ajung la ura, dezbinare, chiar si crima. Mantuitorul – ca si cuvântul Lui – “e acelasi si ieri si azi si in veci”. Si cunoscand in el, sarmanul, durerea, dar si legatura lui pana la robie si neintelegere cu fratele lui, ii spune pilda; pentru el si pentru noi. Doamne, lumineaza-ne sa-Ti intelegem pilda pe care ne-o dai astazi, acum si aici. Intai intreg cuprinsul ei, acum cuvânt si cuvânt: Un om bogat (sarmanul, era bogat. E asociere intre sarman si bogat? Cu talc este. Insa nu-l lamurim acum) i-a rodit tarina din belsug”. Uimit, in felul lui, mai degraba cu

nesat, care-i altceva decat uimirea sfanta, bogatul cugeta in sine, zicand: “Ce voi face? N-am unde sa adun roadele mele”. Accentul este pe “al meu”. Ca si in parabola din duminica trecuta: “Cine este aproapele meu? Accentul cade tot pe mine. Sinele meu reprezinta un fel de centru. Dar eu nu sunt centru. Unicul Centru stim Cine e. “Doamne, Atotstatatorul Centru”, cum te numeste un medic poet. Neclintitul Centru, de la Tine raspandindu-se miliarde de raze si fiecare calatorind pe o raza, Tu ne aduni la Tine. Si cu cat suntem mai aproape de Tine, suntem mai aproape si de semenii nostri. Cu cat mai departe de Tine, ne departpm

TRĂSĂCĂRI

si de ei.

Dar, sarmanul, asa gandea: “ale mele”. Era el si cu ele. Si ce sa faca? Ingrijorat: Unde sa le stranga, sa nu se risipeasca de la el, in alta parte si la altii, la semeni? Dar si-a zis: “Da, aceasta voi face: voi strica jitnitele mele cele vechi si mai mari le voi zidi si voi strange acolo tot graul si bunatatile mele”. Observati, accentul cade mereu pe “ale mele”. “Si apoi voi zice sufletului meu: Suflete al meu, ai multe bunatati strinse pentru multi ani. Odineste-te, mananca, bea, veseleste-te”. Nu talcuim intelesul inainte de cuvantul lui Dumnezeu, Care i-a zis: “Nebune, in aceasta noapte voi cere de la tine sufletul tau. Cele ce ai pregatit ale cui vor fi?”

“Nebune”. Greu cuvant, rar rostit in Scriptura (Ps. 13; Ps. 51). Acolo spune: “Zis-a cel nebun in inima lui: Nu este Dumnezeu”. Pentru acest nebun “bunatatile mele” erau dumnezeul lui. Zice Palama: Oare fapturile te vor invata cele despre Dumnezeu? Ele vor spune: Da, Dumnezeu exista, El e cauza noastra, El ne-a zidit. Dar taina lui Dumnezeu nu de la ele vom invata, ci de la Dumnezeu insusi. In Dumnezeu Il vom vedea pe Dumnezeu. Atat de greu cuvant ai spus, sfintitul Psalmist, cu har, cu lumina. Ca e nebun cel care zice ca nu e Dumnezeu. Faci semnul crucii si te lepezi de un asemenea cuvant. Si-ti zici si-i zici: Trezeste-te, tu care ti-ai facut Dumnezeu din lume! Sarmanul de tine, chiar si numai lumea aceasta, ai cercetat-o tu pana la margini si dincolo de marginile ei? Esti tu vesnic si infinit, ca unul care ai cercetat vesnicia si infinitul? Trezeste-te! Caci nu esti nici infinit, nici vesnic. Si de aceea te lamureste Dumnezeu prin Psalmist ca esti nebun.

La fel, cand fariseii pretuia mai

mult aurul si podoabe de la altar, le zicea Mantuitorul: Nebuni si orbi! Ce-i mai de pret: aurul (si argintul, podoabele) sau altarul care sfinteste aurul? - Jertfa Celui din sanurile Treimii – Tatal, prin Fiul in Duhul Sfânt – Care se jertfeste pentru lume, in iubirea Lui, mantuind lumea prin jertfa.

Atat pentru noi, cat si pentru cel care se certa cu fratele lui, ce inseamna nebun? Invata-ne, Doamne, sa intelegem! Bogatul, impresurat de agonisita aceluia an, se intreba unde sa adune bogatiile, bunurile. Simplu. Ca un gospodar, strica jitnitele vechi, face altele. Dar ce spune el? Ce face cu ele: “Suflete al meu, ai multe avutii, pentru multi ani. Bea, mananca, veseleste-te, odihneste-te”. Bunurile - sa le numim pe rostul lor si numele lor - materiale, au valoarea lor (graful devine paine, care, adusa pe masa sfantului altar, devine trup dumnezeiesc; bobul de strugure devine vin si sange dumnezeiesc. De aceea numim bunurile de la altar “materia sfintelor taine”).

Dar Mantuitorul ii spune: Nebune, nu confunda materia cu ceea ce ti-a daruit Dumnezeu in unicitatea ta, omule. Ti-a dat suflet, constiinta.

Materia, asa cum o cunoastem, are randuiala, calitatile, insusirile, masura ei, zidita in timp si spatiu fiind. E marginita. Dar Dumnezeu a dat sufletului nostru insusiri negraite fata de celelalte bunuri si daruri. De atatea ori marturiseam asa cum ne-au invatat Parintii nostri, dintre care citam pe Patriarhul Calist: Toate fapturile se misca.

Dar fiecare intr-un anumit fel, cu o anumita masura, intr-un hotar anumit. Numai mintea omului se misca fara de hotar. Numai ea cuprinde toata lumea asta marginita, tot universul. Cu mintea noastra ne inaltam pana la

Dumnezeu. Si cum am fi avut noi minte si cu aceasta miscare, cautare a ei, daca Dumnezeu n-ar fi sadit-o in noi, in Adam cel intai zidit din tarana pamantului, in care a suflat suflare de viata – sufletul viu, si in sufletul viu sa vorbeasca El, ca Suflet al sufletului nostru, pentru a ne inaltam la dumnezeire. De aceea spune Patriarhul Calist: Nu e dupa vrednicia mintii sa se ocupe numai de cele marginite.

Nu natura, nu cele necuvantatoare ne dau noua cuvant. Cuvantul e de la Dumnezeu-Cuvantul. Mintea, ratiunea e de la Dumnezeu-Ratiunea, Logosul. Caci la inceput era Cuvantul. Cuvantul era la Dumnezeu si Dumnezeu era Cuvantul.

Iata deci ce ne spune Mantuitorul: Nebune, cum tu-ti hranesti sufletul care te inalta pana la Dumnezeu numai cu mancare si bautura? Ai de toate – toate ti le-a daruit. Dar “ale mele”? Ce-ai strans tu atunci in sufletul tau? Prin niste bunuri, adunate de pe o bucata de pamant (grau, porumb s.a.), considerandu-le “ale mele” te institui in materialism. Dar daca mangai cu ele pe cel lipsit, pe cel flamand, pe cel in nevoie, in strigatul dupa ele, atunci uiti de existenta acestei pacoste a lumii – care a fost si este materialismul – in lumina si iubire divina. Devii altul, e un fel de transfigurare.

Jitnitele cele vechi le strica: “Mai mari le voi zidi”.

Doamne, invredniceste-ma sa stric tot ce-i rau in hambarele inimii mele, sa le golesc, sa le curat si sa le fac vrednice de a primi bunatatile Tale! Sa impart materia, banul meu, painea mea, un medicament al meu, cu cel care sufera. Atunci voi cunoaste in inima mea acele bunuri dumnezeiesti, care-mi transfigureaza fapturna – darurile virtutilor: credinta, nadejdea, dragostea, bunatatea, pacea,

TRĂISĂRI

GHINDUL SĂPTĂMÎNII

rabdarea, dreptatea, înțelepciunea, înfrânarea de acest afect al meu de a ma îmbogăti. Asa, Doamne, sa ma îmbogătesc, sa-mi umplu jîtnita fapturii mele, adica inima mea, iesind astfel din nebunie.

Aici e nebunia: Sufletul, care e chemat sa se inalte, se hraneste doar cu mancare si bautura; mai mult, in loc sa se inalte, coboara. Sa nu uitam – e atat de adanca Evanghelia si luminoasa ca zorile diminetii divine! –: Calea noastra nu este in jos, ci in sus. Toata creatia ne invata. Zilele Creatiei merg de la cea dintai la cea de-a saptea, in care ne aflam noi. Cum ne-au invatat oamenii de stiinta: Incepand cu lumina, cu apele si celelalte zidiri – mineralele, intr-o prima treapta; in a doua treapta – vietuitoarele, iar apoi zidirea omului, care-si inalta mintea spre Dumnezeu. Faptura e zidita de Dumnezeu, si fiecare faptura e ca un vas, deschis spre a primi noi daruri de la Dumnezeu. In fizica cuantica se spune, uimitor, ca nu exista o asa-numita o lege a necesitatii. Au cazut astazi toate determinismele. Sa-si ceara iertare cei care i-au invatat pe elevii nostri in chipul acesta ratacit!. Cum ziceau ei, in chip natural, o lege o formeaza pe alta.

Altfel spus, viata s-a nascut din minerale, apoi omul, despre care s-a spus ca e “fiinta sociala” – societatea ma formeaza. Altfel spus, un miliard de orbi il fac pe unul care vede; un miliard de schiopi fac pe unul care poate merge. Viata nu-i ascunsa mai inainte in mineral, dupa cum gandirea, constiinta nu-i ascunsa de mai inainte in viata. Dar mineralul se pregateste, virtual sau potential, sa primeasca un dar, care la vremea potrivita va fi dat de Dumnezeu – viata; dupa cum viata se pregateste pentru a primi noul dar, in om. Scriptura spune: Dumnezeu, luand

Niciodată nu vom putea ajunge la adevărata smerenie, chiar dacă mărturisim că suntem mai răi decât toți oamenii, pentru că aceasta înseamnă a ne compara cu semenii noștri. Adevărata smerenie presupune o altfel de comparație: ne comparăm pe noi înșine cu chipul omului care ni s-a descoperit în Iisus Hristos, chipul în care Dumnezeu l-a gândit pe om mai înainte de toți vecii. Pentru noi punctul de referință este Hristos. El este pilda noastră. Iar dacă punctul nostru de referință este Domnul Înșuși, atunci smerenia nu are sfârșit. Nu ne mai putem mândri, căci știm că adevărata smerenie este de neatins, de vreme ce este întruchipată de Hristos-Dumnezeu. Tindem spre ea, dar nu suntem în stare a o atinge în chip desăvârșit. În lumina celor spuse mai sus, înțelegem de ce Sfântul Pavel zicea: „Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (I Timotei 1,15). Marele Apostol putea mărturisi că el este întâiul între păcătoși, deoarece se învrednicise de vederea lui Hristos și cunoștea măsura la care ar trebui să se ridice omul, dacă vrea să se asemene Fiului lui Dumnezeu. Și cu cât mai limpede îl vedem pe Domnul, cu atât mai adâncă devine smerenia noastră.

**Arhimandrit Zaharia
Zaharou**

tarana din pamant, a suflat suflare de viata. Dar tarana pamantului era formata, era pregatita, era – dupa cuvantul Sfantului Grigorie Palama – kioforon: era gravid pamantul, ca sa-l pregateasca pe om, lumina divina. Cum spune Scriptura: “Merge-vor din putere in putere”, caci “din plinatatea Lui noi toti am primit (si primim) har peste har”. Iar Sfantul Dionisie Areopagitul infatiseaza creatia intr-o ierarhie cereasca si pamanteasca, cele de jos tinzand spre cele de sus. Acesta este drumul. Zice el, furmos: “Cele inferioare sunt cu dorul lor in cele superioare mai mult decat in ele insele”. Si “toate, cum spune Psalmistul, cerand de la Tine asteapta” – lumina Ta si mila Ta. Si acest om al lui Dumnezeu – doctorul Paulescu – spune, atat de luminos, cum faptura noastra poarta in ea de la inceput, in odraslierea ei, ca intr-un plan de mai inainte stabilit si ca dintr-un tot fondator, intemeitor, radacina de organe care nu functioneaza pentru moment, ci vor functiona la vremea lor. Iata, cea care se pregateste sa devina mamica, deodata, ca niste potire, parca, apar sanii si laptele, de mai inainte, pentru pruncul ce are sa vina, la vremea lui. Predica e ingaduita, ca orice cercetare: mama, le face ea, le organizeaza ea?.

Desi este pregatit, faptul este un eveniment cu totul nou. Ceva cu totul nou a fost viata; cu totul nou a fost mintea omului. Si, cu totul nou, simtim cum crestem. Sa faca experienta fiecare. Ce frumos a grait duminica trecuta Parintele Stefan. Mantuitorul, raspunzand invatatorului de Lege care L-a intrebat ce sa faca sa mosteneasca viata de veci, care a raspuns: Sa iubesti pe Dumnezeu si pe aproapele Tau. Si i-a spus: Fa aceasta si vei fi viu! Fa legatura ta cu Dumnezeu, roaga-te, gandeste,

TRĂSĂTORII

comunica, cununa-te cu harul lui Dumnezeu si vei fi viu. Daca asa au aparut in creatia aceasta minunata a lui Dumnezeu toate fapturne, cu frumusetea lor. Si staulele sunt in chip deosebit numite de Intept, unde se pregatesc apoi sa alcatuiasca sanul viu al vietuitoarelor. Iar santul viu sa alcatuiasca inima, in care, spune Inteptul biblic: Ai pus, Doamne, in inima si vesnicia. Si atunci, privirea omului nu e in jos, ci in sus! Aici al doilea inteles: Nebun! Mentea lui era in jos; nu era in chipul firesc al suisului. Iar cu Dumnezeu, in Dumnezeu, in tot mai multa constiinta, in tot mai multa lumina. Acesta este drumul. Firea intreaga ne invata, iubitor.

De aceea, nu pot sa nu-l amintesc pe dumnezeuscul Maxim Marturisorul, care, cu ochii inimii lui, rugandu-se, traind ca un sfant, a simtit cum toata fapturna se invata. El invatase de la filosofi ca omul e un microcosm; deci toata lumea e in el. Si spune el, adevar dumnezeisc: fapturna lui Dumnezeu

are trei trepte, dar in suis. Treapta intai – existenta, ca existam; a doua – existenta in bine, in har, lucrând binele. Si a treia – existenta vesnica, in vesnicie. Si pentru fiecare din aceste trepte ne-a dat Dumnezeu darul lui. Existam prin fiinta, ca avem fiinta. A doua – existam in bine, prin vointa. Fiinta au toate, dar omul are si vointa. Iar a treia – existam in har. Si pentru ele lucram. Putere are toata fapturna, si vietuitoarele. De aceea cei vechi se rugau la Boul Apis, la Leu, la alte fapturni; putere au toate fapturne. In vointa e si lucrarea; lucreaza. Si, in final, odihna. Ce

inseamna odihna, iubitor?

Odihna, sarmanul de el: bea, mananca, veseleste-te. Cand zicem “Tu esti Invierea, Viata si Odihna...” – nu-i odihna lenii, ci cea despe care Mantuitorul spune: Luati jugul meu. Jutul meu este usor, sarcina mea este usoara. Veniti la Mine toti cei osteniti si impovarati si Eu va voi odihni pe voi.” Iar Apostolul spune: Cei care lucreaza fapturne Domnului vor intra in odihna” si la Apocalipsa: “Odihneasca-se toti de fapturne lor”. Deci odihna – dulceata bucuriei. Ea, aceasta odihna, aceasta bucurie, aceasta implinire a ostenelilor, a calatoriei tale.

Atunci, cuvantul ultim al Evangheliei. Am inteles de ce l-a numit nebun. Intai, sufletul – doar mancare si bautura, si nu ce cauta el, si nu numai el, ci fapturna mea sa se inalte, si trupul si materia, cum se sfinteste pe altar, devenind trup si sange dumnezeiesc. Caci noi cand ne rugam la altar zicem: “Trimite Duhul Tau cel Sfant peste noi si peste aceste daruri ce sunt puse inainte”, deci nu numai peste paine si vin, ci peste noi. Fapturna noastra intreaga se sfinteste atunci. Deci nebun pentru ca el cauta sfintirea in mancare si bautura. Si a doua nebunie: cauta in jos, in loc

sa mearga in sus. Or, drumul e in sus, spre tot mai multa lumina, constiinta, spirit. Si aceasta inseamna mersul spre ce incheie Evanghelia: Asa patimesc toti aceia care isi aduna comori ca si cum ele fac sufletul viu si nu se imbogatesc in Dumnezeu.

Sa te imbogatesti in Dumnezeu – acesta e cuvantul ultim al Evangheliei. Bogatia omului e constiinta lui dupa chipul lui Dumnezeu si darurile, virtutile dumnezeiesti: credinta, nadejde, bunatate, dreptate, pace, indelunga rabdare, intelepciune, infranarea poftelor, stapanire de sine, curajul, barbatia; si toate acestea, auziti, iarasi, pentru ca se potriveste aici,

repet cuvantul dumnezeiescului Maxim: Virtutile sunt insusiri ale Dumnezeirii pe care le-a rasadit Dumnezeu in noi sub forma noastra umana. Ale ratiunii noastre, ale gandirii noastre. Sunt insusiri dumnezeiesti, deci El e intai de toate credincios in tot

ce a zidit si ne-a fagaduit, este nadejdea in noi, este dragostea in noi, este bunatatea in noi, prin care stim sa impartasim din bunurile pe care ni le-a daruit. Insusiri divine sunt in noi virtutile. Si atunci, ne imbogatim in El. In ele e Dumnezeu prezent in noi. E ochiul luminii, harului, prin care ne impartasim de lumina divina. Si din iubirea divina e iubire in noi si ne indumnezeim in iubire. Sa o tinem mereu. Ea creste si lumineaza in noi si devenim, prin har, ne indumnezeim. Acesta e viitorul lumii, aceasta e mantuirea lumii.

Cum adica: Iubitor, cand avem

PAROLARI

lumina divina, iubire divina in noi, toti oamenii, atunci "intru lumina Ta vom vedea lumina"; si Te vom vedea pe Tine. Si in lumina Ta il vad si pe semenul meu. Il vad in adancul inimii lui. Iisus citea in gandurile fariseilor: "De ce cugetati cele rele in inimile voastre?"

Cand Iuda pregatise vanzarea Lui, Iisus priveste in ochii lui si in inima lui si-i spune: Ce ai de gand sa faci fa mai curand. Ii citeste gandurile. Ma intreb, si ar trebui sa se strige de la un cap la altul al lumii: Daca cei din 11 septembrie ar fi citit in gandurile lor ce au de gand sa faca, cei care pregateau cele doua avioane, daca ar fi citit, potrivit acestui dar al lui Dumnezeu de a ne inalta, de a vedea

in lumina divina... Nu de a cobori. Aceasta e salvarea lumii: sa ajungem luminati, sa citim in fetele si in inimile lor. Cand eu il vad pe fratele meu, vad fata lui si el vede fata mea; vad inima lui si vede inima mea; vad gandurile lui si el vede gandurile mele.

Atunci eu nu mai am teama de fratele meu, pentru ca nu va mai indrazni sa-mi faca nimic. Tehnica e buna, ne da confort, dar nu da lumina sufletului, care se inalta.

Ea ucide mai degraba. Si nu va rezolva... Am simtit in clipa aceea: Noi traim de acum intr-un nou eon. Nu vor mai fi razboaie pe pamant si lumea va fi salvata cand voi citi in inima semenului meu gandurile lui si el gandurile mele.

Atunci l-am dezarmat cu lumina mea, cu iubirea mea, si el intra atunci in lumina si se va salva. Asa au facut sfintii.

Inchei cu aceasta marturie a unui sfant - Pavel cel Prost, care inseamna "cel iertat" (din limba slava). Avea el acest dar,

ca vedea in sufletele oamenilor. A mers odata la biserica si el statea la usa, s m e r i t . I l Si, suindu-se pe o piatra inalta, ghionteau... El lua seama la toti cei care intrau in biserica, sa vada cu

ce fel de suflet intra la slujba.

Avea si acest

dar, sa vada pe fiecare cum este la sufletul lui, p r e c u m v e d e m n o i obrazele altora. Cei mai multi

aveau fata luminata, cu

obrazul vesel si vedea pe ingerul fiecaruia bucurandu-se. Pe unul, inasa, l-a vazut negru si intunecat la tot trupul si dracii tinandu-l de amandoua partile si tragandu-l spre sine, cu capastrul in nasul lui si pe ingerul lui departe, mergand si batandu-si pieptul, sedea inaintea bisericii plangand foarte pe cel ce i s-a aratat lui asa. Iar cei ce au vazut lucrul acela si de mirare alaturi de Pavel, parca plangeau si ei".

Erau multi dracusori, adica ganduri multe, inchipuind parca pe cei care au pregatit tragedia aceea, cum isi faceau planurile - pentru fiecare plan cate un drac. Din fiecare colt si cotitura.

Dar, iubitorilor, deodata, altceva, mai

minunat: Iata, la iesirea din biserica Pavel Prostul tot la usa ramanand, in smerenia lui, vede pe acel om care intrase intunecat, iesind din biserica luminat la fata, alb la trup si dracii departe alungati, posomorati ca au fost lepadati, iar ingerul lui bucuros. Pavel sarea de bucurie si striga, laudand pe Dumnezeu: O, nespusa iubire de oameni! O, Dumnezeule cu indurarile Tale cele peste masura. Si, suindu-se pe o piatra inalta, zicea: Veniti, fratilor, si vedeti lucrurile lui Dumnezeu cat sunt de infricosate, de toata inspaimantarea vrednice.

Veniti si vedeti pe Cel ce voieste ca toti oamenii sa se mantuiasca si la cunostinta adevarului sa vina. Sa ne dar, sa vada inchinam si sa cadem la El si sa pe fiecare zicem: Tu singur, Doamne poti sa cum este la ridici pacatele. Tu singur luminezi sufletul lui, lumea, Doamne. Fa-ne vrednici, p r e c u m Doamne, sa auda toti cuvantul Tau v e d e m si, daca a zis acel sarman bogat: n o i suflete al meu, suflete, scoala, obrazele trezeste-te, ia aminte la chemarea altora. Cei lui Dumnezeu, traieste-ti clipa mai multi intalnirii cu Dumnezeu.

Osteneste pentru cat ti s-a dat sa luminezi pe acest pamant, mult sau putin. Dar in fiecare clipa fii gata sa te intalnesti din lumina Lui, ca o arvuna a celei mari, a dulcetii, bucuriei, luminii, odihnei, implinirii tale, salvatoare, nu doar pentru tine, ci pentru lume.

Fa-ne vrednici, Doamne, sa Te cunoastem, sa Te vedem si sa-i vedem pe toti, nu cazuti, ci ridicati si luminati. Asa simtim cu adevarat, ca adevar este ca lumea se va mantui prin Tine. Si asa se pregateste cu adevarat un cer nou si un p a m a n t n o u . Cu Tatal, Fiul si Duhul Sfant, cu Maica Domnului si cu toti sfintii. Amin.

Parintele Constantin Galeriu